



MAGYAR ORVOS ÍRÓK és KÉPZŐMŰVÉSZEK KÖRE EGY BOLDOG EMBER!

*Beszélgetés Szentpéteri Gabriella zongoraművésszel
zenéről, életről, múltjáról és jelenéről...*



A Magyar Orvos Írók és Képzőművészek 49. konferenciájának - melyet 2024. szeptember 6-8. között tartottak Vácott - vendége volt a neves zongoraművész, művésztanár, a Párizsi Magyar Ház első női elnöke, a Magyar Kultúra Lovagja, a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjével kitüntetett **Szentpéteri Gabriella**. Aki 4 éves korától azt csinálja, amit szeret: zongorázik. Több mint 40 éve koncertezik a különböző színpadokon - és tanít.

Ez alkalomból kérdeztük Öt zenéről, az élet dolgairól, múltjáról és jelenéről.

(A beszélgetés, korábbi ismeretség okán, tegező viszonyban zajlik.)

- Hogy vagy, kedves Művésznő, ebben a zavaros világban, ahol a sok szorongó, rosszkedvű ember között, a Te arcodról soha sem hervad le a mosoly? Amerre jársz, harmóniát, derűt és életörömet sugárol magad körül. Téged receptre kellene felírni... mint a gyógyító mosolyt!

- Megpróbálom a tanítványok és a körülöttem élő szorongó, vibráló és láthatóan szomorú emberek életét egy villanásnyi időre megváltoztatni beszélgetéssel, zenével és saját - még mindig meglévő - optimizmusommal. Óráimon kirekesztem a környező világ valóságát a zene elvarázsoló erejével. Egyik tízéves tanítványom mondta zongoraóráján: „Szeretek hozzád járni, mert itt nem érzem, hogy a zongorázás kötelező lenne.” Mi ez, ha nem visszajelzés?

- Mint tudjuk, az ember élete nem előzmények nélkül való; a szülők, a család és a gyermekkor meghatározó mindenki számára. Milyen gyerek volt a kis Szentpéteri Gabi! Milyen szülők nevelték ilyen mosolygós és harmonikus egyéniséggé?

- A szülői ház, beleértve a nagyszülőket is, meghatározta életemet, születésemtől fogva. Két egymást igazán szerető ember szerelemgyereke vagyok. Mindenünk megvolt, ami az élethez szükséges: egészség, boldogság, türelem, szeretet, alázat, tudásszomj - mindez nagy szegénységben, de nagy lelki gazdagságban. Az összetartás és támogatás volt szüleim és nagyszüleim életfelfogása. A világháborúban minden vagyonát elveszített nagykereskedő nagyapám filozófiája: „Ne sirjatok, hiszen mi megmaradtunk, ÉLÜNK! Tehát mindent megvalósíthatunk közösen!” - mondta gyermekeinek és nagyanyámnak a lerombolt, valaha húsz falu nagykereskedését adó épület kapujában. És sikerült is.

- Mikor találkoztál a zenével? Hogyan lesz egy kislányból zongoraművész? Nem színésznő, műlovarnő vagy fodrász... hanem zongoraművész!? Mi akartál lenni gyerekkorodban? Miről álmodtál?

- Négyéves koromban megkérdezte anyu: mi leszel, ha nagy leszel? Éppen a háborúban megmaradt pianója előtt ültünk és játszottunk a billentyűkkel, hangokat elővarázsolva. Zongoraművész! - mondtam egyszerűen és magától értetődően. Így kezdődött. Persze szüleim mindenben mellettem álltak és támogattak.

- Az otthoni neveléshez mit adtak hozzá az iskolák? Hová jártál iskolába?

- Általános iskolában zongorát és rajzot, festészetet is tanultam - mivel az iskola tanárai, képességeim alapján, ezt javasolták a szüleimnek. 14 évesen döntenem kellett, és én a zenét választottam. Mai napig vannak terveim a rajzolás-festés folytatására, de ez most még „titok”. Ott van a „bakancslistámon”.

- Úgy tudom, hogy a Zeneakadémián két szakot is végeztél: művészképzőt és tanárit?

- Pontosan, mivel abban az időben néhány évig lehetett - a Zeneakadémia tanári karának javaslatára - a kiválasztottnak külön felvételi vizsgát tenni. Évfolyamonként egy-két legjobb növendék lehetett a szerencsés. Így lettem - a tanári diplomával együtt - nyolc évig zeneakadémista és mellette már tanársegéd is a zongora tanszakon...

- Kik voltak a meghatározó tanáraid? Hiszen többször kijelentetted, hogy Beethoven-től tanultál zongorázni... - figyelemreméltó, de meghökkentő kijelentés!

- 2008 nyarán a Zempléni Napokon játszottunk együttesemmel, a Magyar Zongorás Trióval. Természetesen egy Beethoven triót is. Akkor kaptam azt a kritikát egy újságcikkben: „mintha maga Beethoven ült volna a zongoránál”. Elgondolkoztam: valóban, ha visszavezetem tanárain sorát, ki kitől tanult, a végén Beethoven-nél lyukadok ki. Nagyon sok nevet sorolhatnék... De ez már egy másik, hosszú történet.

- ⇒ - Kik a kedvelt zeneszerzőid, kiknek a zenéjét érzed legközelebb magadhoz? Ki az, akivel meg tudod vigasztalni magad, ha gondjaid vannak és leülsz a zongorádhoz?
- *Több is van a kedvencek között: mint szólista Chopin, Mozart, mint kamarazenesz a trióirodalom összes szerzője, mint tanár pedig mindenevő vagyok.*
Gondjaim csak akkor vannak, ha nem tudok dolgozni, azaz tanítani és zongorázni... Tudom, pihenni is kell, mivel szervezetem időnként szigorúan rám parancsol...
- Művésztanári diplomád megszerzése után tanári karriered is gyorsan felívelt. Tanársegédként benn maradhattál a Zeneakadémián (1978-1987), és ott kezdhettél tanítani. Ez komoly szakmai elismerés és nagy lehetőség!
- *Azon kívül rendkívül nagy gyakorlat, mivel alsófokú tanárokat képeztem elméletben, a gyakorló iskolában pedig „valódi” gyermekekkel foglalkoztam. Már ekkor kezdődött saját módszerem kialakulása, ami mára négy módszer ötvözetévé vált.*
- Az a hír járja, hogy a Zeneakadémián francia férjet is lehet találni, de csak ha kétszer megbuktatják az illetőt a vizsgákon?
- *Ravasz és kíváncsi kérdés, de valóban nem tudhatja az ember, kit tanít. És azt sem, mikor lesz a tanár - növendék kapcsolatból házasság... De ez szintén maradjon az én titkom.*
- Szóval az ifjú zongoraművész-tanársegéd *Szentszék Gabriella* a szocializmus idején feleségül ment egy Magyarországon végzett francia zongoraművészhez, és elköltözött Párizsba. Olyan ez, mint egy mese... és úgy is folytatódott! A magyar „kislány” hamar megtanulta a nyelvet, és nemsokára olyan pozíciót tölthetett be, amit korábban kizárólag csak férfiak: a Párizsi Magyar Házban működő - 1846-ban alapított - Párizsi Kölcsonösen Segélyező Magyar Egylet (az egyik legrégebben külföldön működő magyar kultúregylet, melynek örökös elnökei Zichy Mihály és Munkácsi Mihály) *első női elnöke lettél!* Emellett zongoraművészként és zongoraoktatóként tevékenykedtél. Mit jelentett az életedben a párizsi időszak?
- *Életem fantasztikus 18 évét. Boldog élet, koncertek, tanítás, rengeteg jótekonyság, ismeretség és ismertség. Emellett rendkívüli kulturális és gasztronómiai gazdagság.*
- Majd egyetlen szóra – rossz hírre – bepakoltál a bőröndödbe és hazajöttél, otthagya Párizst, férjet, karriert, sikert, jólétet, ígéretes jövőt! Nyilván abban a hitben, hogy az átmeneti nehézség hamar megoldódik, és visszatérhetsz... de nem így történt.
- *Amikor egyke az ember, gondolkodás nélkül az édesanya majd az édesapa mellé áll, ha nagy a baj. Ők adták nekem a legtöbbet az életben, EMBERRÉ neveltek. Természetesen mellettük álltam az ápolástól a sírig...*
- Itthon mindent újra kellett kezdened. Igaz, volt egy 1989-ben alapított **Magyar Zongorás Trió!** Hogyan alakult tovább a pályád a koncertek és a tanítás mellett, amíg szólistaként is, és a kamaraegyüttesekkel, ill. művésztanárként is komoly ismertséget és elismerést szerezteél magadnak itthon és külföldön?

- *Imádom a kamarazenét, ezt Kurtág tanár úrnak is köszönhetem. Volt olyan nap, hogy 6-7 órát ültem bent nála, mert a saját órámon kívül behívott, ha hiányzott egy zongorista valamelyik formációból. Már akkor is volt trióm, az első, velük megnyertük a Zeneakadémia Centenárium Versenyét kamarazene kategóriában.*
A Magyar Zongorás Trióval éppen idén ünnepeljük a 35 éves jubileumunkat.
November 13-án este várjuk a zeneszeretőket az Óbudai Társaskörbe!
- Természetesen ott leszünk! ...Évek óta sok az orvos muzsikusan tanítványod? Sőt, Te vagy az a zongoraművész, aki tudja, hogy mi az a „*corpus callosum*”, és hogyan függ össze a zongorázással! És ez minket, orvosokat nagy tisztelettel tölt el irányodba.
- *Szeretem a jótekonyságot - szinte egész életem ezzel telt -, az igyekvő embereket, a zenére rendkívül érzékeny, szorgalmas, kitartó, de más foglalkozást űzőket. Az orvosok ilyenek! Pártoló tag vagyok az Orvosmuzikusoknál, korrepetálok, fellépek velük, már van olyan zongorista is, akivel négykezes koncerteket is adok. Szinte már profi, jól képzett (egyébként kémikus doktor), nagy szorgalommal és azzal a kiváltsággal, hogy tehetséggel született a zenére is.*
- Az utóbbi években újabb nagy feladatot vállaltál magadra: autista gyermekek zongoraoktatását. Mi volt az indíttatása ennek a döntésnek?
- *Ebben az évben megjutalmazott a sors HÉT autista tanítvánnyal, különböző korosztályokkal. Szeretem a különleges embereket! Figyelni a szorongás feloldódását, teljesítményük növelését, önbizalmuk segítését, életük kiteljesítését a zene hatására. Ez is feladata egy pedagógusnak. Ugyan nem könnyű, de örömmel teszem.*
- A koncertek, fellépések, tanítás feszes napi beosztása mellett jut-e idő a magánéletre? Például szoktál-e főzni vagy kertészkedni? Kirándulni? Eljárni más művészek előadásaira?
- *Magánéletem? Az mi? Van otthon két zongorám, tele vagyok szerető barátokkal, rengeteget vagyunk együtt, közös vacsorák, ebédek, beszélgetések... De néha jó a csend is.*
- És egy igazi nőtől mit is kérdezhetnék a végén: mi a kedvenc parfümöd?
- *Franciaország a sajtok mellett az illatok országa is. Megszoktam, hogy fürdőszobám polcain 5-6, néha 10 különböző üvegcsé is van – az aznapi hangulatomnak megfelelően.*
Végül, amit mindenkinek ajánlhatok: Legyen a zongorázás öröme mindenkié, mert boldogságot pénzért nem vehetsz, de zongorát igen, ami majdnem ugyanaz!

Köszönöm a beszélgetést!

Kívánok további testet-lelket feltöltő művészeti feladatokat és jó egészséget!

Misz Írisz
a MOÍKK elnöke